

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/137/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115201338
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115201338.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: W. Č., nar. XX.X.XXXX, bytom N.R. T. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO : 47 234 466 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 7 530,56 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/15/2015-190 zo dňa 24. júla 2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7 530,56 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 7 530,56 € odo dňa 13.9.2014 do zaplatenia. Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9 a § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalobca uzavrel dňa 19.2.2009 so žalovaným úverovú zmluvu č. XXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 800,- €. Žalobca ako dlžník prehlásil, že poskytnuté finančné prostriedky budú použité na výkon zamestnania. Žalobca sa zaviazal splácať vyššie špecifikovaný úver v dvanástich mesačných splátkach vo výške 131,- € počínajúc dňom 12.3.2009. Dlžná suma mala byť navýšená o „príslušný poplatok“ vo výške 772,- €, a tak mal žalobca celkom zaplatiť sumu vo výške 1 572,- €. Pri podpise zmluvy žalobca prevzal peňažné prostriedky v hotovosti, čo potvrdil svojim podpisom. Zmluva o úvere obsahuje zároveň splnomocnenie udelené žalobcom advokátovi W.. Z. Ž., so sídlom M. X, Z., na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu na zabezpečenie záväzku a zároveň, aby v mene žalobcu uzatvoril „záložnú zmluvu podľa § 552 Občianskeho zákonníka v platnom znení k nehnuteľnostiam, ktoré v čase uzatvorenia záložnej zmluvy sú vo vlastníctve žalobcu“, na základe ktorej malo žalovanému vzniknúť záložné právo k nehnuteľnostiam, pokiaľ žalobca nesplní riadne a včas podmienky úverovej zmluvy ani v dodatočnej lehote jeden mesiac od uzatvorenia záložnej zmluvy. Z listinného dôkazu „Splátky a pokuty“ s aktuálnym stavom ku dňu 12.8.2014 vyplynulo, že žalobca k označenému dňu uhradil na účet žalovaného sumu vo výške 8 330,56 €. Sankcie vo forme zmluvných pokút, poplatkov a úrokov

z omeškania boli upravené vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru (ďalej aj ako „VPP“). Podľa bodu 13 VPP dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe zmluvy ako svoj dlh, čo do dôvodu aj výšky. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Bod 18 VPP deklaruje vôľu zmluvných strán využiť mimosúdne inštitúty riešenia sporov vznikajúcich z predmetnej zmluvy. Zároveň upravuje rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmenky zabezpečujúcej úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca strana podá žalobu na súde. Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, zo dňa 11.1.2010, sp. zn. SR 21535/09, rozhodcovský súd zaviazal žalobcu, aby zaplatil žalovanému sumu vo výške 1 584,- € spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 584,- € od 17.6.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1 584,- € od 21.10.2009 do zaplataenia a nahradíť trovy rozhodcovského konania vo výške 329,21 €. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného dňa 9.9.2014 na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7 530,56 € v lehote do 12.9.2014. Uznesením zo dňa 21.5.2014, č. k. 17Er/2142/2010-20, Okresný súd Košice - okolie exekúciu oprávneného (žalovaný v tomto konaní) proti povinnému (žalobca v tomto konaní) vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

1.2. Súd prvej inštancie preskúmal predmetnú úverovú zmluvu z hľadiska obsahu všetkých podstatných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle v tom čase platného zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že v zmluve absentujú viaceré údaje, ako napr. ročná úroková sadzba, ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch absencia čo i len jednej z uvedených náležitostí má za následok, že takáto zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Neobstojí argumentácia žalovaného, že v čase uzatvorenia zmluvy nemohol mať vedomosť, že takéto zmluvy budú v budúcnosti považované za spotrebiteľské. Súd mal za to, že povinnosťou žalovaného ako podnikateľského subjektu, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, je znalosť a aplikácia všetkých platných právnych predpisov k tejto činnosti sa viažucich. Žalobca na preukázanie plnenia v prospech žalovaného z predmetnej úverovej zmluvy predložil súdu listinu s označením „Splátky a pokuty“. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že ide o listinu vystavenú žalovaným a potvrdil, že žalobca zaplatil žalovanému sumu celkom vo výške 8 330,56 €. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 800,- €. Keďže úver je v zmysle vyššie uvedených skutočností bezúročný a bezpoplatkový, zaplataením sumy 8 330,56 € žalobcom na účet žalovaného došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške 7 530,56 €. Súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi žalobou uplatnený nárok v plnom rozsahu.

1.3. V rámci konania sa prvoinštančný súd zaoberal aj námietkou žalovaného o veci už rozhodnutej v rámci rozhodcovského konania, kedy malo dôjsť podľa názoru žalovaného k posúdeniu všetkých zmluvných podmienok predmetnej zmluvy o úvere. V tejto súvislosti predložil žalobca súdu uznesenie Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 21.5.2014, č. k. 17Er/2142/2010-20, ktorým súd exekúciu oprávneného (žalovaný v tomto konaní) proti povinnému (žalobca v tomto konaní) vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. V rámci tohto konania exekučný súd posúdil platnosť exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu a dospel k záveru, že sporové strany neuzavreli platne rozhodcovskú doložku, a tak rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého možno nariadiť výkon exekúcie. Z uvedeného jednoznačne vyplýva záver, že v predmetnej veci nemohlo byť rozhodnuté o platnosti jednotlivých ustanovení zmluvy o úvere, čo by zakladalo prekážku rei iudicata. K námietke žalovaného, že peňažné prostriedky pripísané k danej zmluve o úvere predstavovali zrážky poukazované súdnym exekútorom vymožené v exekučnom konaní a navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, súd prvej inštancie uviedol, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a bola uznesením Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 21.5.2014, č. k. 17Er/2142/2010-20 zastavená. Žalobca sa v konaní nedomáhal navrátenia do predošlého stavu, ale sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane

žalovaného tým, že žalobca plnil z úverovej zmluvy okrem istiny aj úroky a poplatky k úveru sa viažuce. Sankciou sa uzatvorenie zmluvy so spotrebiteľom, ktorá nemala všetky predpísané náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, je pre žalovaného, že z takto uzatvorenej zmluvy mu patrí len výška poskytnutej istiny. Zvyšnej časti sa tak žalobca dôvodne domáhal súdnou cestou.

1.4. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. Žalobca vyzval žalovaného výzvou zo dňa 9.9.2014 odoslanej elektronicky na e-mailovú adresu žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7 530,56 € v lehote do 12.9.2014. Keďže žalovaný dobrovoľne na základe výzvy neplnil, dostal sa tak dňom 13.9.2014 do omeškania. Sadzba úrokov z omeškania v právnych vzťahoch vzniknutých do 31.1.2013 bola stanovená vo výške 8,05 % ročne. Súd priznal žalobcovi príslušenstvo tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

1.5. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že dňa 19.2.2009 uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver na výkon zamestnania. Žalobca v zmluve o úvere uviedol, a aj osobitne podpísal, vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol úver poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení žalobcu, že peňažné prostriedky sú poskytované na výkon zamestnania. Žalovaný sa v žiadnom prípade nestotožnil a rázne odmietol tvrdenia, že účelovo obchádza ustanovenia chrániace spotrebiteľov využívaním formálneho účelu zmluvy. Žalobca si zobral predmetný úver na účel zamestnania peňažné prostriedky si prevzal a nemal proti tomu žiadne námietky. Zmluva o úvere plní funkciu návrhu na uzavretie zmluvy. Návrh môže obsahovať dodatky, výhrady či iné zmeny, ako ich ale dlžník navrhne. Vzhľadom k tomu je tvrdenie o obchádzaní zákona nedôvodné. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. Nenesie však povinnosť preukazovať, či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Vzhľadom na vyššie uvedené považoval žalovaný tvrdenia žalobcu o tom, že pred uzavretím zmluvy nebol dostatočne informovaný o význame jednotlivých ustanovení, za bezpredmetné. Obzvlášť ak to bol práve žalobca, kto inicioval uzavretie zmluvy v danej podobe, tým že dobrovoľne vyznačil účel použitia finančných prostriedkov. Skutočnosť, že žalobca dodatočne došiel k záveru, že je pre neho zmluva subjektívne nevýhodná nemôže byť na ujmu žalovaného, ktorý konal v dobrej viere, že žalobca má úmysel použiť finančné prostriedky na účel zamestnania. Taktiež zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (S., H.-XXX/XX, vo veci V. Q. proti Z. D. F.). Obdobne pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04). Žalovaný mal v zmysle uvedeného naďalej za to, že predmetný právny vzťah je právnym vzťahom medzi dvomi podnikateľskými subjektmi a z uvedeného dôvodu nie je možná aplikácia právnych predpisov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Žalobca v Zmluve o úvere vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia

úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Nakoľko podľa názoru žalovaného žalobca neuzatvoril zmluvu o úvere v postavení spotrebiteľa, nemožno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov a tým aplikovať ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013, 6CoE/122/2011, 5C/159/2012 a 7Co/208/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 10C/122/2013.

2.1. Podľa žalovaného skutočnosť, že žalobca zaplatil dlh a žalovaný plnenie prijal, nie je možné za žiadnych okolností kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko zmluva nie je neplatným právnym úkonom, žalobca plnil za existencie právneho dôvodu, ktorý neodpadol a neplnil za iného. Zákon o spotrebiteľských úveroch jasne hovorí o bezúročnosti a bezpoplatkovosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prípade RPMN, ktorá je uvedená nesprávne alebo absentuje. Nakoľko nebol naplnený ani jeden z uvedených prvkov nemožno považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Rovnako nemožno hovoriť o uvádzaní do omylu, pretože dlžníkovi bol jasne vysvetlený rozdiel medzi RPMN v prípade, ak si požiada o uplatnenie splátkového kalendára a nedodrží splátku tak, ako sa uvádza na prednej strane zmluvy. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že súd nesprávne posúdil predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko obsahuje všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a teda všetky taxatívne náležitosti uvedené v zákone o spotrebiteľských úveroch, ktorých absencia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru sa v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nenapĺňajú. Žalovaný si splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Následne sa žalovaný vo svojom odvolaní bez zrejmej súvisu s posudzovanou vecou zaoberal prípustnosťou a primeranosťou poplatku za poskytnutie úveru a nemožnosťou jeho súdneho prieskumu. Poukázal tiež na skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 21535/09 zo dňa 1.1.2010 predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, a to prekážku res iudicata. Prípadná nesprávnosť rozhodcovského rozsudku je irelevantná, a aj v takomto prípade res iudicata naďalej existuje. Nakoľko žalobca požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní, žalovaný poukázal na ustanovenie § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Žalobca teda žalovanému plnil to, čo bolo predmetom exekúcie, a preto túto sumu, ktorú získal žalovaný, nebolo plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, prípadne majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Na stane žalovaného teda nedošlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka.

3. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol že súd prvej inštancie celkom správne v napádanom rozhodnutí odhalil účelové snaženie sa zo strany veriteľa podriať predmetnú zmluvu predpisom obchodného práva, a to či už zavádzajúcim zaškrtnutím políčka, že prostriedky zo zmluvy budú použité na „zamestnanie“, alebo jednoduchým uvedením v zmluve, že zmluva sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Takéto „pokusy“ žalovaného už boli judikované nespočtým množstvom rozhodnutí ako nesprávne a nekalé obchádzanie zákona, či spôsob vyhnúť sa prísnejšiemu posudzovaniu zmlúv v duchu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, kde zneužíva neznalosť spotrebiteľa a do zmlúv inkorporuje ustanovenia, ktoré obchádzajú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Súd celkom správne uzavrel, že zmluva neobsahuje osobitné políčko o poskytnutí úveru na „osobné účely“ a v zmluve sa neuvádza, že žalobca uzatváral túto zmluvu ako podnikateľský subjekt. Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 7Co/139/2018-235 zo dňa 12.12.2019. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel výkonu žalobcovho zamestnania, je zavádzajúce a účelové. Je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snažiť sa označiť klienta ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné (v prípade ak povinný nemá žiadne podnikateľské oprávnenie) účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania resp. povolania alebo podnikania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ išlo o osobitný podpis žalobcu, ktorý má vyjadriť jeho súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov, spotrebiteľ absolútne nemá, a ani nemôže mať vedomosť o tom, čo zaškrtnutie daného políčka znamená a spôsobuje (resp. má spôsobiť) a rovnako nemá vedomosť aké právne následky preňho môže mať prípadné podpísanie žalovaným predformulovaného dodatku týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov. Teda nemôže ani predpokladať ako si svoje postavenie môže zhoršiť, a preto je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Zároveň je nutné zdôrazniť, že zo samotnej úverovej zmluvy nie je možné dospieť k záveru, že žalobca by

mal svojim podpisom vyjadriť súhlas výslovne s účelom použitia finančných prostriedkov. Podpis žalobcu sa nachádza pod časťou zmluvy, v ktorej sú uvedené podstatné údaje o výške úveru, výške odplaty a osobné údaje žalobcu, ktoré tvoria vrchnú polovicu samotnej zmluvy o úvere. Žalobca nebol nijakým spôsobom upozornený na to, že mandatár žalovaného zaňho zaškrtol uvedené pole vyjadrujúce účel použitia poskytovaného úveru. Vzhľadom na uvedené je nutné objektívne posúdenie využitia žalobcom prijatých finančných prostriedkov. Nevyhnutnosť objektívneho posúdenia účelu použitia finančných prostriedkov potvrdzuje taktiež rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky a Európskeho súdneho dvora (pri konkrétne tých istých formulárových zmluvách o úvere žalovaného) a judikatúra súdov Českej republiky (pri obdobných zmluvách o úvere), ktorá musí byť súdu z jeho činnosti známa. Zároveň žalobca poukázal na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa názoru žalobcu tak v danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľský vzťah medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom, nakoľko žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z tohto dôvodu predmetná zmluva o úvere mala obsahovať údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ich absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverovej zmluvy. Je nevyhnutné poukázať na to, že je bežnou praxou žalovaného neuvádzať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy vyžadované zákonom, ktorej účelom je vyhnúť sa aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto skutočnosť bola judikovaná množstvom rozhodnutí súdov SR a aj napriek tomu žalovaný naďalej túto prax využíva spolu s množstvom ďalších neprijateľných podmienok tak, aby získal čo najväčší finančný prospech a vyhol sa prísnyim požiadavkám právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žalobca citoval z rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/201/2015-335 zo dňa 8.9.2020, ktorý podrobil výsluchu obchodnú zástupkyňu žalovaného, ktorá potvrdila, že klient nemohol meniť znenie zmluvy a že žalovaný neskúmal, či bol úver poskytnutý na účel podnikania, ale poskytol mu formálne úver na účel podnikania, čím jednoznačne dochádzalo k obchádzaniu ustanovení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, predovšetkým § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch.

3.1. Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení poukázal na to, že pre absenciu ročnej percentuálnej miery nákladov, ročnej úrokovej sadzby, celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je poskytnutý úver nutné posúdiť ako bezúročný a bezpoplatkový, pritom RPMN dosahovala podľa interaktívnej kalkulačky dostupnej na internete hodnoty horibilných 302,67 % a ročnú úrokovú sadzbu vo výške 96,49 %, čo je vo výraznom rozpore s dobrými mravmi a verejným poriadkom, možno aj to bol jeden z dôvodov, prečo veriteľ napriek vedomosti o týchto hodnotách ich do zmluvy účelovo neuviedol. Veriteľ nemal nárok na žiadnu odplatu, úroky, či úhradu akýchkoľvek poplatkov, ale iba nárok na vrátenie ním skutočne poskytnutých finančných prostriedkov spotrebiteľovi. V prejednávanom prípade teda ak veriteľ prijal plnenie presahujúce poskytnuté finančné prostriedky z jeho strany (istina: 800,- €) došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že nakoľko žalobca podľa prehľadu vystaveného samotných žalovaným (o čom svedčí vyjadrenie žalovaného zaznamenané v zápisnici zo dňa 7.2.2020) uhradil v prospech žalovaného sumu 8 330,56 €, z toho iba na sumu 800,- € mal žalovaný nárok, vo zvyšnej sume 7 530,56 € (8 330,56 - 800,00 = 7 530,56) sa bezdôvodne obohatil.

3.2. Pri posudzovaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je rozhodujúce akým spôsobom k tomuto bezdôvodnému obohateniu došlo, ale že jedna zo strán na úkor druhej reálne prijala plnenie, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemala akýkoľvek právny nárok. Rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie vo veci, bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda neplatnou zmluvnou podmienkou, pričom takáto absolútne neplatná rozhodcovská zmluva nie je spôsobilá platne založiť právomoc rozhodcovského súdu, a ak aj rozhodcovský súd aj napriek uvedenému vo veci konal a rozhodol, ide v prípade jeho rozhodnutia o ničotný (nulitný) akt - tzv. paakt. Núteným výkonom takéhoto paaktu v exekučnom konaní tak logicky môže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko jeho výkonom dôjde k uspokojeniu pohľadávky oprávneného, na ktorú z hmotnoprávneho hľadiska nemá akýkoľvek nárok, a to z dôvodu, že týmto nulitným aktom mu bolo priznané právo, na ktoré oprávnený nemá z hľadiska hmotného práva akýkoľvek právny nárok, resp. z tohto dôvodu, že takýto nulitný akt nemôže byť spôsobilým založiť nárok oprávneného na akékoľvek plnenie, resp. povinnému uložiť akúkoľvek povinnosť. Realizácia nárokov vyplývajúcich z paaktu vykonaná dobrovoľne alebo nedobrovoľne (exekučne) nemení paakt na platný

právny úkon - nakoľko „realizácia paaktu“ nespôsobuje jeho konvalidáciu. Ani prípadná exekúcia ktorá je len výkonom rozhodnutia nemá konštitutívne/zmeňujúce účinky na hmotnoprávnu - materiálnu stránku záväzkového vzťahu. Ani prípadné tvrdenia o zákaze navrátenia exekúcie do predošlého stavu nie sú na mieste, nakoľko v predmetnom konaní sa žalobca podanou žalobou nedomáha navrátenia exekúcie do predošlého stavu. V prejednávanej prípadne sa žalobca domáha len vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo na strane žalovaného z titulu úhrady na neplatnú zmluvu (úrokov, ktoré neboli zákonne dohodnuté). Okrem toho ako už bolo uvedené, o uplatňovanom nároku nebolo ani platne rozhodnuté a samotná skutočnosť, že takéto neplatné rozhodnutie bolo podkladom pre proces - výkon rozhodnutia, nemení nič na existencii uplatňovaného nároku. Neplatnosť a nulita predmetného rozhodcovského súdu bola vyslovená v konaní právoplatne skončenom na Okresnom súde Košice - okolie sp. zn. 17Er/2142/2010, kde súd skúmal v rámci exekučného konania vedeného zo strany žalovaného proti žalobcovi ako povinnému platnosť tak rozhodcovskej doložky ako aj samotného rozhodcovského rozsudku a dospel k záveru, že predmetný rozhodcovský rozsudok nebol spôsobilým exekučným titulom nakoľko rozhodcovský súd nemal dostatok právomoci na rozhodnutie v predmetnej veci z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky.

4. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu podal repliku, v ktorej uviedol, že má za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších podaní a podaného odvolania, na ktorých zotrval v celom rozsahu. Nakoľko žalobca vo svojom vyjadrení uviedol opätovne tie isté skutočnosti, žalovaný považoval obsah svojho odvolania za dostačujúci.

5. Žalobca nevyužil svoje právo a dupliku k replike žalovaného nepodal.

6. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C.s.p.), pričom námietky žalovanej nepovažoval za dôvodné.

9. Z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzatvorili dňa 19.2.2009 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXX (ďalej ako „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 800,- €, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok vo výške 772,- €, teda celkovo zaplatiť sumu 1 572,- €, a to 12-tich mesačných splátkach vo výške 131,- € počnúc dňom 12.3.2009. Po úverových podmienkach v zmluve nasledovalo prehlásenie dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, a to vo forme začiarňovania políčka, za ktorým nasledoval podpis žalobcu. Pod podpisom žalobcu listina, na ktorej bola obsiahnutá zmluva, obsahovala plnú moc udelenú žalobcom advokátovi W.. Z. Ž., so sídlom M. X, Z. s podpisom žalobcu ako splnomocniteľa. Napokon v dolnej časti listiny bol vyplnený dátum podpísania zmluvy, podpis mandatará žalovaného a opäť podpis žalobcu.

10. Odvolací súd predovšetkým konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie, že vyššie opísaná úverová zmluva má spotrebiteľskú povahu, pričom žalobca má postavenie spotrebiteľa a žalovaný má postavenie dodávateľa. Tento záver nemôže zvrátiť ani skutočnosť, že v zmluve bolo uvedené „prehlásenie“ dlžníka o tom, že zmluvou o úvere poskytnuté peňažné prostriedky budú použité na účel výkonu zamestnania. Občiansky zákonník v § 52 v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy ustanovoval, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Spotrebiteľ je v tomto ustanovení definovaný ako fyzická osoba, ktorá pri

uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Na to, aby sa zmluva nepovažovala za spotrebiteľskú, je teda potrebné, aby bola zmluva uzavretá alebo plnená v rámci predmetu obchodnej či podnikateľskej činnosti fyzickej osoby. Ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka predstavuje implementáciu smernice Rady č. XX/XX/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej čl. 2 písm. b/ na účely tejto smernice spotrebiteľ znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu. Definícia spotrebiteľa v zmysle predmetnej smernice je teda jej slovným vyjadrením mierne odlišná, nakoľko od spotrebiteľa sa vyžaduje, aby nekonal nielen v rámci obchodnej a podnikateľskej činnosti, ale ani v rámci výkonu svojho povolania, avšak významovo je zhodná, nakoľko pojem povolanie nie je možné v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky vykladať ako zamestnanie. V zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky je pojmovo vylúčené, aby zamestnanec vynakladal peňažné prostriedky na účely výkonu svojho zamestnania, nakoľko pracovné podmienky, vrátane potrebných pracovných prostriedkov, zabezpečuje zamestnávateľ. Zamestnanec mu poskytuje iba svoju prácu, čo vyplýva už z podstaty inštitútu pracovného pomeru. Výkonom povolania podľa čl. 2 písm. b/ smernice č. XX/XX/EHS môže zodpovedať výkon niektorého zo slobodných povolání, ktoré svojou náplňou, pokiaľ sú vykonávané fyzickými osobami samostatne, fakticky zodpovedajú podnikateľskej činnosti. O takýto prípad však v prejednávanej veci nesporne nešlo. Odvolaciemu súdu je pritom z jeho činnosti dobre známa bežná dlhodobá prax žalovaného, ktorý pri uzatváraní zmlúv s fyzickými osobami do rovnakých formulárových zmlúv zahŕňal vyhlásenie, že finančné prostriedky sú poskytované za účelom výkonu zamestnania, povolania či podnikania (v závislosti od toho, čo v prípade konkrétneho dlžníka prichádzalo do úvahy), na základe čoho potom žalovaný predstierala, že predmetná zmluva nie je spotrebiteľská a nezahrnul do nej náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Priemerný spotrebiteľ pritom nemá predstavu o tom, aké právne dôsledky sú spojené s takýmto spôsobom vyplnenia formulárovej zmluvy o úvere a nerozumie tomu, ako ovplyvňuje jeho postavenie podpísanie vyhlásenia, že finančné prostriedky tvoriace predmet úverovej zmluvy, majú byť použité na účel, ktorý je podľa žalovanej nezlučiteľný s postavením dlžníka ako spotrebiteľa. Hoci vyhlásenie o využití finančných prostriedkov na účel zamestnania na spotrebiteľských charakter takéhoto zmluvného vzťahu vplyv nemá (napriek presvedčeniu žalovaného), vyhlásenia o účele poskytnutia finančných prostriedkov na výkon povolania alebo podnikania by takéto účinky už mať mohli, aj v tomto prípade však bolo súdmi opakovane judikované, že táto prax žalovanej nepožíva právnu ochranu, nakoľko tak zjavne robila zo špekulatívnych dôvodov v snahe uprieť spotrebiteľovi jeho práva vyplývajúce zo zákonných ustanovení o ochrane spotrebiteľa (napr. rozsudok tohto senátu odvolacieho súdu sp. zn. 9Co 258/2017 alebo sp. zn. 9Co 150/2018).

11. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie správne podrobil spotrebiteľskú zmluvu o úvere a súvisiace zmluvné dojednania ich prieskumu z hľadiska súladnosti s právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa.

12. Pokiaľ išlo o rozhodcovskú zmluvu a jej posúdenie ako neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, rozhodcovská zmluva vo forme rozhodcovskej doložky obsiahnutej v bode 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru žalovaného nie je platným právnym úkonom a preto nemôže vyvolať žiadne právne účinky. V zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) musí mať písomnú formu, pričom jej nedodržanie má za následok jej neplatnosť. Pod písomnou formou právneho úkonu treba rozumieť zachytenie prejavu vôle účastníkov právneho úkonu či už v listinnom alebo elektronickom dokumente. Zvyčajne ide o listinu podpísanú všetkými účastníkmi právneho úkonu, ale zákon výslovne pripúšťal aj uzavretie rozhodcovskej zmluvy vzájomne vymenenými listami, ako aj v elektronickej podobe. Zahŕnutie rozhodcovskej doložky do všeobecných zmluvných podmienok, na ktoré iba odkazuje zmluva uzavretá medzi stranami, nepochybne nepredstavuje platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy v písomnej forme. Odvolací súd sa v tejto súvislosti plne pridŕža rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 245/2010. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že rozhodcovská zmluva, hoci aj uzavretá formou rozhodcovskej doložky, má povahu samostatnej zmluvy, teda samostatného právneho úkonu, preto na jej platné uzavretie musí byť prítomná vôľa oboch zmluvných strán byť touto zmluvou viazaní. Bolo by v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka), ak by mal byť takýto nanajvýš významný právny úkon, výrazne zasahujúci do spôsobu riešenia prípadných sporov vzniknutých zo zmluvných vzťahov, uzavretý formou odkazu na všeobecné obchodné podmienky. Rozhodcovská zmluva (doložka) nie je bežnou súčasťou zmluvných podmienok inej zmluvy (iného zmluvného typu), druhá zmluvná strana nemôže bez

ďalšieho očakávať jej prítomnosť vo všeobecných zmluvných podmienkach. Neexistuje žiaden legitímny dôvod, pre ktorý by bolo prípustné „ukrývať“ rozhodcovskú doložku do textu všeobecných obchodných podmienok. Rozpor s dobrými mravmi je už len zdôraznený tým, že konkrétne vo všeobecných obchodných podmienkach žalovanej je rozhodcovská doložka obsiahnutá uprostred veľkého množstva textu tlačeneho drobným písmom, bez akéhokoľvek zvýraznenia či odlíšenia. Nakoľko druhá zmluvná strana (žalobkyňa) prirodzene nemala možnosť ovplyvniť obsah všeobecných obchodných podmienok žalovanej, bola jej žalovanou zjavne vnucovaná rozhodcovská doložka, ku ktorej žalobkyňa ani nemala možnosť zaujať či už súhlasný alebo nesúhlasný postoj.

12.1. V súvislosti s neplatnosťou rozhodcovskej doložky neobstojí ani obrana žalovaného, podľa ktorého je konanie zaťažené prekážkou veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicata). Súd prvej inštancie správne dospel k záveru o nulivosti rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 21535/09 zo dňa 11.1.2010. V predmetom rozhodcovskom rozsudku odvodil existenciu svojej právomoci rozhodcovský súd z rozhodcovskej doložky, ktorá bola obsiahnutá v bode 14 Všeobecných podmienok poskytnutie úveru, a to napriek tomu, že takto uzavretá rozhodcovská doložka nie je platným právnym úkonom a preto nemôže vyvolať žiadne právne účinky.

13. Súd prvej inštancie, pretože mal právomoc prejednať a rozhodnúť posudzovanú vec, následne správne pristúpil k prieskumu úverovej zmluvy z toho hľadiska, či spĺňa obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere s dôrazom na tie náležitosti, ktorých absencia má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14. Nakoľko posudzovaná zmluva má spotrebiteľský charakter, pričom jej predmetom je poskytnutie úveru, ide o spotrebiteľský úver v zmysle § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetná zmluva o úvere okrem iných nedostatkov neobsahovala náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda nebola v nej uvedená RPMN. Absenciu tohto údajá žalovaný odôvodňoval tým, že zmluvu nepovažoval za spotrebiteľskú, hoci v záverečnej časti svojho (značne zmätočného odvolania) na druhej strane uvádzal, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá dokonca obsahuje všetky povinné náležitosti, vrátane údajá o RPMN (čo je v rozpore s obsahom spisu). V každom prípade obrana žalovaného je aj v tejto časti nedôvodná a podrobne sa ňou vysporiadal už súd prvej inštancie. Vzhľadom na absenciu údajá o RPMN sa predmetný spotrebiteľský úver považuje v súlade s § 4 ods. 3 / zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

15. Plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, je ako plnenie bez právneho dôvodu bezdôvodným obohatením na strane žalovaného v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi vydať. Výška bezdôvodného obohatenia 7 530,56 € v konaní sporná nebola. Súd prvej inštancie preto tiež rozhodol správne, keď žalovaného zaviazal na úhradu uvedenej sumy.

16. V súvislosti s námietkou žalovaného, podľa ktorého na jeho strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko žalobca plnil nútene v exekučnom konaní vedeného na základe rozhodcovského rozsudku spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 21535/09 zo dňa 11.1.2010 odvolací súd uvádza, že žalovaný plnil na základe nulitného rozhodcovského rozsudku, čo bolo napokon aj dôvodom pre zastavenie exekúcie rozhodnutím Okresného súdu Košice - okolie č. k. 17Er/2142/2010-20 zo dňa 21.5.2014. Pritom právny dôvod na plnenie, ktorého vydania sa žalobca domáha, neexistoval ani v hmotnoprávnej rovine, nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V prípade zániku alebo dokonca neexistencie exekučného titulu, ako to bolo v tomto prípade, za súčasnej neexistencie právneho dôvodu na plnenie spočívajúceho v hmotnom práve, je plnenie vymožené v exekúcií bezdôvodným obohatením oprávneného, v tomto konaní žalovaného (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 85/2013 zo dňa 9. apríla 2014 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov slovenskej republiky pod č. R 74/2019). Treba tiež podotknúť, že žalobca sa v tomto prípade nedomáha navrátenia do predošlého stavu (napr. obnovenia vlastníckeho práva k majetku speňaženému v exekúcií), ktoré v exekučnom konaní nie je možné, ale vydania bezdôvodného obohatenia.

17. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).